

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9CoCsp/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5719201713
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Turza
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5719201713.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Turzu a členov senátu JUDr. Gabriely Veselovej a JUDr. Ladislava Mejstrika, v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému R. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. J. XXXX/XX, Y., o zaplatenie 1.573,31 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin, č. k. 6Csp/58/2019-229 zo dňa 15. októbra 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd žalobu vo zvyšku zamietol a vo výroku o trovách konania, potvrdzuje.

Vo zvyšnej časti ponechal rozsudok nedotknutý.

Žalovaný nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1) Napadnutým rozsudkom súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 863,96 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 9,84 %.

2) Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že strany sporu uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania (ktorý sa musí splatiť na požiadanie), na ktorú sa vzťahuje ust. § 1 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Keďže išlo o nárok zo spotrebiteľskej zmluvy, na niektoré skutočnosti musel prihliadať ex offo a dospel k názoru, že v zmluve absentuje údaj o dobe trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, s čím zákon spája následok bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Žalobcovi preto prináleží len suma skutočne čerpaných finančných prostriedkov žalovaným nad rámec disponibilného zostatku. Z ustanovení zmluvy o spotrebiteľskom úvere ďalej nevyplývajú ani poplatky, ktoré si žalobca účtoval na ľarchu účtu žalovaného. Žalovaný nebol povinný platiť účtované poplatky, nakoľko všetky podstatné náležitosti má obsahovať priamo zmluva a nie vedľajšie dokumenty, ktoré sa na zmluvu viažu (sadzobník a všeobecné obchodné podmienky). Bol názoru, že žalobca nepreukázal platné dojednanie o úroku vo výške 28 % ročne ani o poplatkoch, ktoré boli účtované na ľarchu účtu žalovaného. Keďže žalovaný čerpal finančné prostriedky vo výške 93.715,16 eur a na účet vložil finančné prostriedky v celkovej výške 92.851,20 eur, žalobcovi priznal sumu 863,96 eur ako rozdiel medzi debetnými a kreditnými transakciami a vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol v zmysle ust. § 255 ods. 1, 2 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP.

3) Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), h) a písm. f) CSP. Uviedol, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o povolenom prečerpaní v zmysle bodu 1. sú aj Všeobecné obchodné podmienky a teda tam sú upravené niektoré z náležitostí,

ktoré nie sú upravené priamo v texte zmluvy. Zmluva teda obsahovala údaj o dobe trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti, nakoľko v bode 8.13 VOP je upravené, že povolené prečerpanie sa poskytuje na dobu neurčitú s tým, že uvedené vyplýva aj z dokumentu Európske informácie o spotrebiteľskom úvere týkajúce sa povolených prečerpaní, ktoré žalovaný pri podpise zmluvy prevzal. Pokiaľ súd považoval návrh za neúplný (keďže podľa súdu žalobca nepredložil zmluvu o osobnom účte, z ktorej by vyplývala dohoda o poplatkoch) mal vyzvať žalobcu na jeho doplnenie/opravu v zmysle ust. § 129 ods. 1 CSP, čo však neurobil, a teda tým, že rozhodol o nezrozumiteľnom návrhu odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Zákon o platobných službách výslovne nestanovuje, že poplatky za poskytnutie platobných služieb musia byť individuálne dojednané (ust. § 31 ods. 2, ods. 4 zákona o platobných službách). Poukázal aj na rozsudok Súdného dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/15, v súvislosti s ktorým uviedol, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, čo znamená že aj náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ust. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch nemusia byť v texte zmluvy ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo sadzobníku. Namietal, že sadzba úroku 28 % (uplatnený z titulu prekročenia) ročne vyplýva z VOP (bod 3.13) v spojení s Výveskou úrokových sadziieb a v spojení s ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca splnil povinnosť v zmysle ust. § 18 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch zverejnením vývesiek úrokových sadziieb na webovom sídle žalobcu a v pobočkách. Zamietnutie nároku na úrok považoval za nedôvodné, nakoľko zákon nevyžaduje uvedenie úrokovej sadzby v zmluve. V odvolaní zároveň poukázal na viacero rozhodnutí iných súdov a navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu.

4) Žalovaný po tom, ako mu bolo doručené napadnuté rozhodnutie, doručil súdu prvej inštancie podanie, ktorým žiadal súd o splatenie sumy 863,96 eur v troch mesačných splátkach po 287,67 eur až do zaplatenia celej pohľadávky s príslušenstvom. Ako dôvod uviedol, že pracuje v zahraničí a pohľadávku žalobcu môže uhradiť len vo forme troch splátok. K odvolaniu žalobcu sa nevyjadril.

5) Žalobca k žiadosti žalovaného o splátkový kalendár uviedol, že s týmto nesúhlasí a poukázal na I. výrok napadnutého rozhodnutia.

6) Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní (§ 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) odvolaním napadnutý rozsudok vo výroku, v ktorom žalobu vo zvyšku zamietol a vo výroku o trovách konania podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Vo zvyšnej časti (vo výroku, ktorým žalobe čiastočne vyhovel), odvolaním nenapadnutej, ponechal rozsudok nedotknutý.

7) Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (ust. § 387 ods. 2 CSP), keď ani zo strany odvolateľa neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

8) Nadväzne na jednotlivé tvrdenia žalobcu v odvolaní možno konštatovať, že na záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi žalobcom a žalovaným na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere - Povolené prečerpanie na účte zo dňa 02.02.2018 je potrebné aplikovať ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ust. § 1 ods. 4). Strany sporu uzatvorili vyššie uvedenú zmluvu ako spotrebiteľskú, ktorá musí spĺňať zákonom predpísané náležitosti uvedené v ust. § 9 zákona č. 129/2010 Z. z., ktoré regulujú formálnu aj obsahovú stránku zmluvy a vzhľadom na zvýšený záujem na ochrane spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany, je nedodržanie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere sankcionované ust. § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. Pri právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej strany a neprípustnosti zneužívania postavenia dodávateľov ako tzv. silnejšej zmluvnej strany.

9) V danom prípade súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie v prvom rade na konštatovaní o absencii obligatórnej náležitosti zmluvy o úvere upravenej pod písm. f) ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Ani odvolaciemu súdu neprislúchalo vyvodiť iný záver, keďže žalobca nepreukázal kvalifikované dojednanie o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Na uvedenom závere nič nezmenilo ani tvrdenie žalobcu, že táto náležitosť vyplýva z bodu 8.13 Všeobecných obchodných podmienok, ako aj z dokumentu Európske informácie o spotrebiteľskom

úvere týkajúce sa povolených prečerpaní, v zmysle ktorých sa povolené prečerpanie poskytuje na dobu neurčitú, a to z nasledovných dôvodov:

10) Žalobca v tejto súvislosti argumentoval skutočnosťou, že Všeobecné obchodné podmienky sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Odvolací súd nesúhlasí s tým, že by Všeobecné obchodné podmienky alebo Európske informácie o spotrebiteľskom úvere mali mať v danom prípade charakter individuálneho zmluvného dojednaní. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal síce spotrebiteľ (žalovaný) možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V danom prípade nijako žalovaný obsah dokumentov ovplyvňovať nemohol.

11) Vo všeobecnosti platí, že obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách majú slúžiť predovšetkým na to, aby nebolo potrebné do každej zmluvy dávať dojednaní technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak, nezodpovedá zásade profesionality a poctivosti, ak sa dávajú do nich dojednaní, ktoré sú pre uzavretie zmluvy podstatné, z hľadiska informovania spotrebiteľa dôležité, resp. ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné, a o ktorých sa predpokladá, že si ich spotrebiteľ nevšimne. Ak takéto podstatné ustanovenia dodávateľ zahrnie do všeobecných obchodných podmienok, nepočína si v právnom vzťahu poctivo a takémuto konaniu nemožno priznať právnu ochranu (nález ÚS ČR sp.zn. I. ÚS 3512/11 zo dňa 11.11.2013). V zmysle vyššie naznačeného, podstatné náležitosti zmluvy musia byť dohodnuté priamo v zmluve, nie v obchodných podmienkach, ktorých úlohou je len spresniť a rozvinúť niektoré ustanovenia zmluvy, prípadne upraviť určité technické náležitosti a ani v Sadzobníku poplatkov a v iných zdrojoch, na ktoré žalobca poukazuje, navyše keď ich obsah žalovaný nemohol ovplyvniť.

12) Ku žalobcom namietaným záverom rozsudku súdneho dvora C-42/2015 je potrebné dať do pozornosti, že i v tomto rozhodnutí sa konštatuje, že Smernica 2008/48/ES nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere patrí do pôsobnosti tejto smernice a musí byť podpísaná zmluvnými stranami a na druhej strane, že táto požiadavka podpisania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy. Tu je potrebné poukázať na to, že Zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. v ustanovení § 9 presne špecifikuje podstatné náležitosti zmluvy, z čoho vyplýva, že tieto náležitosti musia byť i podpísané účastníkmi zmluvy. Teda v prípade, že by tieto náležitosti zmluvy boli obsiahnuté v iných dokumentoch, minimálne je potrebné, aby tieto boli účastníkmi zmluvy i podpísané.

13) Odvolací súd v súvislosti s tvrdeniami žalobcu na doplnenie dodáva, že žalobca ani len nepreukázal zmluvné ustanovenie, z ktorého by bolo jednoznačne zrejmé, v akom rozsahu sa dokumenty do zmluvy inkorporujú (tak, aby spotrebiteľ bez pochybností vedel, ktoré ustanovenia napr. VOP sa na neho vzťahujú). Zmluva takéto ustanovenie neobsahovala a nenachádzajú sa v nej ani ustanovenia, ktoré by obsahovali konkrétne odkazy na body/články dokumentov, v ktorých by boli uvedené povinné náležitosti zmluvy (ktoré v zmluve neboli uvedené).

14) V zmysle ust. § 10 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, musí obsahovať (okrem iných) aj náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) <., b) <., d) <., f) <., g) <., i) <., j) <., x) < a) <..

15) Podľa ust. § 11 ods. 1 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov neobsahuje náležitosti podľa ust. § 10 ods. 1.

16) Skutočnosť, že zmluva o spotrebiteľskom úvere dojednaná medzi stranami sporu neobsahovala obligatórnu náležitosť podľa ust. § 10 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. - konkrétne upravenú pod ust. § 9 ods. 2 písm. f) (dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) spôsobila, že v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. c) cit. zákona sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Absencia čo len jednej z nich robí v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľský úver bezúročným a bez poplatkov.

17) V predmetnom prípade žalobca nepreukázal platné individuálne dojednanie o dobe trvania zmluvy v spotrebiteľskej zmluve a ani v listine, ktorá by bola spojená so zmluvou, z ktorého dôvodu poskytnutý

úver vo forme povoleného prečerpania považoval za bezúročný a bez poplatkov, v súvislosti s ktorou skutočnosťou žalobcovi nevznikol nárok na účtované úroky a poplatky.

18) Súd prvej inštancie sa v dôvodoch svojho rozhodnutia síce venuje každému nároku (na poplatky, na úrok vo výške 28 %) žalobcu osobitne, avšak ich nedôvodnosť vyplýva zo samotného konštatovania o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, a preto sa odvolací súd z dôvodu procesnej ekonomie ďalej nevenoval odvolacím námietkam ohľadom nepriznania uplatnených poplatkov a úroku vo výške 28 %.

19) K ďalším dôvodom odvolania krajský súd uvádza, že nesúhlasí s tvrdením odvolateľa, že pokiaľ súd považoval návrh za neúplný a nezrozumiteľný, mal žalobcu vyzvať na jeho doplnenie v zmysle § 129 ods. 1 CSP. Ustanovenie § 129 ods. 1 CSP ukladá súdu, aby vyzval toho, kto urobil podanie, z ktorého nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, alebo ide o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné na doplnenie alebo opravenie podania v lehote. Zákon ale neuvádza, že argumentačná a dôkazná nedostatočnosť strany je takou neúplnosťou podania, ktorú má odstraňovať procesný súd. Uvedené znamená, že strana v konaní má z vlastnej iniciatívy nielen povinnosť tvrdenia, ale musí iniciatívne postupovať aj pri predkladaní dôkazov (dôkazná povinnosť). Pokiaľ strana v konaní niečo tvrdí, má povinnosť to aj preukázať. V opačnom prípade sa vystavuje nebezpečenstvu neúspechu v konaní pre neunesenie dôkazného bremena.

20) Odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

21) Pokiaľ odvolateľ pripojil k odvolaniu dôkaz na preukázanie svojich tvrdení (Zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 14.09.2015), tak odvolací súd nemohol naň prihliadať s poukazom na ust. § 366 CSP s tým, že má za to, že odvolateľ ho mohol uplatniť už v konaní pred súdom prvej inštancie.

22) Žalovaný síce žiadal o splácanie dlhu v troch mesačných splátkach po 287,67 eur až do zaplatenia celej pohľadávky s príslušenstvom, avšak v žiadosti neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, pre ktoré nie je schopný zaplatiť celý dlh jednorázovo a tieto nepodložil žiadnymi dokumentmi, a preto poukazujúc aj na vyjadrenie žalobcu, ktorý nesúhlasil so splátkovým kalendárom, odvolací súd jeho žiadosti nevyhovel.

23) Pretože odvolateľ neuviedol žiadne skutočnosti v odvolaní, ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový alebo právny stav odvolacím súdom, odvolací súd potom neuznávajú dôvodnosť právnej argumentácie žalobcu, konštatujú vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie, rozsudok v jeho zamietajúcej časti, vrátane výroku o trovách konania, ako vecne správny potvrdil.

24) O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 CSP, nakoľko žalovaný, aj keď ostal v odvolacom konaní nečinný, mal v ňom úspech, a preto by mal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Vzhľadom na jeho nečinnosť v odvolacom konaní mu súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (návrh nepodal a zo spisu mu trovy nevyplývajú).

25) Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).